

De columns zijn eerder verschenen in *Het Parool* en *nrc.next*.

ISBN 978-90-290-9034-6

ISBN 978-94-023-0251-6 (e-boek)

NUR 320

Omslagontwerp: Zeno

Omslagbeeld: An Sofie Kesteleyn

Vormgeving binnenwerk: Steven Boland

© 2014 Eva Hoeke en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

© 2014 Marcel van Roosmalen en Meulenhoff Boekerij bv,
Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Thuis	9
Praatjesmaker	11
Mevrouw Fik	13
Kermis	15
Honden naam	17
De Baas	19
<i>Gezellig doen</i>	21
Modemores	24
Neplesbo	26
Een dagje uit	28
Kindernamen	30
Dichter bij je eigen	32
Ik ben alcoholist	34
Waar is Ollie?	36
<i>Ze kiezen altijd voor de kat</i>	38
The Movies Mens	41
Oud zeer	43
Malle yankees	45
De boze Italiaan	47

Nasi goreng	49
Arie en Lidewij	51
<i>Uitwaaien</i>	53
Videootje huren	56
Nooit meer knorren	58
Wachten op Chanel	60
Aan fladderen	62
Bonje in de Buurt	64
Schopenhauer	66
Een schat van een beest	68
Leni	70
Een slechte grap	72
Stoppen met roken	74
Maryam	76
Lekker skiën	80
Doodongelukkig	83
Het boze oog	85
Ajax-petje	87
De vrouwen van de Haarlemmerdijk	89
Het ontstaan van Amsterdam	91
Bloed, zweet en tranen	93
Uitgeneukt	95
Dansen op de bodem	97
Be-la-che-lijk	99
Tjarda van de Moord & Brandbuurt	101
Een ouwe homo	103
Zomergasten	105
Een leven zonder mist	108
Een nieuwe vriendin	110
<i>Welkom Duttie Margo</i>	112
Met je poffertjesporem	114
Ome Jan en de boot naar Brazilië	116
Naar de chinees	118
Een echte salonfan	121

Een concept van een man	123
Tegen de bierkaai	125
Lekker seksueel empoweren	127
Spoken in de nacht	129
Babyfeestje	131
Zoeken naar je roots	133
De stomste vraag aller tijden	136
Tante Annie	138
Een kroeg om van te houden	140
Cadeautje	142
Ferme vrouwen	144
Strijd in de Utrechtsestraat	146
Allah ziet alles	148
Cadeau van De Man – slotscène	150
<i>Ze wilde een ring</i>	152
Patisserie Kuyt – de inspreekavond	155
De deur van Patisserie Kuyt – slotscène	158
<i>Arke-people</i>	160
<i>Masai-mama</i>	162
Te geknutseld	164
Muizen douchen niet	166
Depressie	168
De laatste peepshow	170
Jazz	172
Roken	174
<i>Allemaal mijn schuld</i>	176
Leuke dingen	179
ISIS	181
Winnen	183
Eenzaam	185
Samenwonen	187
<i>Sleutelmoment</i>	189
<i>Alleenwonenden</i>	191
Complimenten	193

Durf te Vragen	195
Coach	197
De vintagewinkel	200
<i>Watergraafsmeer</i>	202
Luie wijven	205
Lekker geïnteresseerd	208
Hart, riem, gó	210
Trouwen	213
Preitaart	215
Afscheidsetentje	217
Jantje van Amsterdam	219

Thuis

Het was december 2011, en we kunnen er lang of kort over lullen, maar waar het op neerkomt is dat de zaken er beroerd voor stonden. In een notendop: het was uit met de liefde (zeven jaar), over met de baan (acht jaar) en de kat (twaalf of veertien jaar, dat hadden ze niet met zekerheid kunnen zeggen bij het asiel) bleek voor de zoveelste keer blaasgruis te hebben, een aandoening waardoor-ie op het wollen tapijt plaste.

Lichtpuntje was dat ik mijn oude huis aan de Haarlemmerdijk tijdens het samenwonen voor alle zekerheid had aangehouden – drie hoeraatjes voor cynisme – dus na het exitgesprek keerde ik daar weer naar terug.

Terug naar the Movies.

Naar vuilnis op woensdag en zaterdag.

Naar rondjes door het Westerpark.

En naar de Marokkaanse bakker, waar hippe mensen hun croissantje halen omdat andere hippe mensen ooit hebben gezegd dat het de lekkerste croissants van de stad zijn, wat niet waar is, want die haal je bij Kaasland, ‘al dertig jaar een begrip op de Haarlemmerdijk’, een zaak waar de dienstdoende dames bovendien dingen zeggen als ‘Kan ik je hellepe, pop?’ – iets waar je op dagen dat je met jezelf in de knoop zit, wel van kan janken, zo lief.

Maar goed.

Teruggaan betekende ook: terug naar Peter.

Peter was er al toen op de hele Haarlemmerdijk nog geen sticker met ‘leukste winkelstraat van Nederland 2012’ te bekennen was, en er in het pand naast mijn huis

dus nog geen New York-achtige koffiezaak zat, maar café Zus. Café Zus was er een voor de liefhebber. Een sneuvelhok van jewelste, met brandplekken op de bar en een clientèle die je in de boeken van Charles Bukowski tegenkomt: ruw, ladderzat en zonder enige verwachting van het leven *whatsoever*. Peter stond er zowel voor als achter de bar. Hij miste wat tanden, was graatmager en had lieve ogen. Als hij me zag, riep hij dat ik zijn grote vriendin was en kreeg ik cola, wat ik niet lust.

Ik was net drie dagen verhuisd toen ik 's middags langs café Pleinzicht liep – de nieuwe opvang in de buurt – en vanuit het halfdonker een mannenstem hoorde: ‘Zeggen we niks meer?’ Peter, natuurlijk. Hoe of dat het met me ging? Of ik een biertje moest? En waar ik toch was geweest, al die tijd? Ik vertelde wat er allemaal mis was, waarop hij reageerde met ‘Hmm-mm’, en toen liet hij een foto zien van zijn nieuwe auto. Een Volkswagen Passat, de foto zat in een hoesje. Mocht ik altijd komen lenen, geen probleem. En verder werkte hij nog steeds bij de stadsvoorziening, al was-ie geswitcht van rommelprikken naar fietsen knippen. Na zes bier, acht shaggies en hits als ‘Jij denkt maar dat je alles mag’ legde hij een hand op mijn schouder en sprak: ‘Ik kan niet je nieuwe vriend worden, maar ik kan wel een tweede vader voor je wezen.’

Het was nog licht toen ik weer naar buiten liep, altijd confronterend. Maar thuis was ik.

Praatjesmaker

Op de verkoeverzaal van het Onze Lieve Vrouwe Gasthuis, waar ik lag uit te hijgen van een acute blindedarmoperatie, lag een man van middelbare leeftijd tegenover me, die gelet op het aantal kaarten en opblaasgiraffen er aanzienlijk langer bivakkeerde dan ik. In zijn buik had dan ook een tumor ter grootte van een tennisbal gezeten, een toestand die hij samenvatte met: ‘Heb ik weer.’

Meneer Vermeulen was een stille man. Overdag dan, want ’s nachts liet hij zich gelden zoals alleen mannen met apneu dat kunnen. Op de vraag of zijn vrouw daar geen last van had zei hij nee, want hij was alweer negentien jaar alleen. Ook niet iets om overdreven over te doen. ‘Nu kan ik tenminste zelf bepalen wat ik eet.’

Een waterdichte conclusie.

Het gebrek aan *chitchat* werd op dag twee verbroken door een man in een grijze ribbroek, gezonde schoenen en een enorme glimlach die de stilte in één haal in stukken scheurde met een hartgrondig ‘Goedemorgen!’ Handenvrijvend nam hij plaats naast het bed van de gelukkige vrijgezel, die zich juist door een stapel gedateerde *Privé*’s zat te vreten. Hij begon een gesprek dat de een monter, en een ander manisch zou noemen.

‘Goeiesmorgens! Hoe is het met u?’

‘Best.’

‘Vandaag lekker naar huis, hè? Wordt u opgehaald?’

‘Ja.’

‘Door de familie?’

‘Me zoon.’

‘Hè, wat fijn.’

‘Hmm-mm.’

Het gesprek stokte. Praten met een man die niet praten wil – geen sinecure. Maar de zendeling ging onverschrokken voort.

‘Nou, kunt u vanavond weer lekker een borreltje drinken in uw eigen luie stoel! Drinkt u weleens een borreltje?’

‘Soms.’

‘Wat drinkt u dan?’

‘Sherry.’

‘O ja? Da’s eigenlijk best ouderwets hè, sherry? Net als port. Of vermouthe. Zelf hou ik van gin-tonic. Maar alleen thuis hoor, want in de kroeg krijg je zo’n dun laagje uit een apparaat met een hele plons tonic erop, en dan denk ik altijd, ja hallo, zo kan ik het ook!’

‘...’

‘Wat dat betreft kan je beter thuis blijven, dan heb je ook je stukkie kaas erbij, en...’

Daarna zette hij zijn slotoffensief in.

‘Heeft u uw spulletjes al gepakt?’

‘Ikke wel. Inpakken en wegwezen.’

‘Strik eromheen, niks meer aan doen?’

‘Zo is het.’

Toen hij de zaal uit liep vroeg ik hem of hij soms ziekenhuispastor was. ‘Ik ben gastheer,’ zei hij, en hij wees op zijn button. ‘Ik ga bij de mensen langs voor een praatje. U zou me ook praatjesmaker kunnen noemen.’

Had meneer Vermeulen weer.

Mevrouw Fik

Ooit, heel lang geleden, lang voordat ik een levensgevaarlijke racist werd, was ik best een goed mens. Zo ging ik in 2005 elke zaterdagochtend op bezoek bij mevrouw Fik, een 83-jarige dame die al twintig jaar in woonzorgcentrum Bernardus op de Marnixstraat woonde, en aan wie ik was gekoppeld omdat ik me in het kader van ‘wie goed doet, goed ontmoet’ had aangemeld als vrijwilliger voor eenzame ouderen.

Dom natuurlijk.

Want ik kwam er al snel achter dat eenzame ouderen niet zomaar eenzaam zijn. Nee, die zijn eenzaam met een reden. En die is dat ze gewoon niet áárdig zijn. De bejaarden die ik ontmoette, waren stuk voor stuk mensen die vervelende zeiksnorren waren geworden, of altijd al waren geweest. Mensen die niks wilden, niet wandelen, niet bridgen, niet op rondvaart over de Moezel, helemaal niks, nakkes, nada. En dus ook nooit vrienden hadden gemaakt of kinderen hadden gekregen, om de simpele reden dat er vanwege hun bewolkte aard nooit iemand was blijven hangen. Mijn illusie dat ik een lief oud dametje zou treffen dat door een nare speling van het lot door god en alles was verlaten, maar nog altijd vrolijk, energiek, verhalenvertellend, taartenbakkend en borreldrinkend door het leven ging en mij als wijze surrogaatoma door het leven zou loodsen, was bij de eerste aanblik aan diggelen.

Maar ja, wie A zegt moet B zeggen, en dus ging ik. Naar mevrouw Fik dus, die een rotleven had gehad, en een rotman en een rotbaan, en elke zaterdagochtend een

twee uur durende monoloog tegen me afstak waarin ze non-stop zat te kankeren.

Over d'r ex-man.

Over de bewoners.

Over het eten.

Over het personeel.

Over het weer.

Toegegeven: het leven in woonzorgcentrum Bernardus had zo z'n beperkingen. Het kamertje van drie bij drie meter waar mevrouw Fik in leefde, bijvoorbeeld. De troosteloze tl-buizen op de gangen. De steeds maar verslechterende omstandigheden wat de zorg betrof. Terechte klachten. Maar hoe ik daarmee om moest gaan, wist ik niet.

De eerste twee maanden was ik vol begrip en zei ik dingen als: 'Meid, het valt ook allemaal niet mee.' Later probeerde ik de positieve kanten te benadrukken: 'Maar u zit hier wel heerlijk in het zonnetje hè?' Na een half jaar ging ik op mijn moeders toer, zo van huppekee, maak er nou maar het beste van, maar dat viel niet goed, toen was ik een jong wicht dat nergens wat van afwist en die d'r portie nog wel kreeg, snotvergeme. Na acht maanden heb ik een keer twee uur lang demonstratief zitten zwijgen, maar dat had ze niet door, en na anderhalf jaar heb ik het bijltje erbij neergegooid. Door te liegen dat ik ging verhuizen nota bene, want de waarheid zeggen durfde ik niet. Achteraf kun je stellen dat mijn morele aftakeling toen al begon.

Vorige week fietste ik langs een leeg Bernardus. Voor de ingang stond een bord met de tekst: asbestsanering en sloopwerkzaamheden.

Asbest. Daar knapt niemand van op.